

Kotimaansivut

EUROOPAN VYÖHYKKEEN JOHTOKUNNAN
PYYNNÖSTÄ LAADITTU SANOMA

Punainen pallo

Vanhin Alfredo L. Gessati, Italia

vyöhykeseitsenkymmen

Puutarhassamme on iso jalava, ja kun sen siemeniä oli lennellyt runsain määrin viereiselle maatilakulle, siihen oli kasvanut metsikkö.

Eräänä varhaisena aamuna heräsimme kaikki kovaan meteliin. Se oli niin voimakasta, että se ravitsutti talomme ikkunoita. Ikkunasta näimme, kuinka valtava traktori, jonka eteen oli kiinnitetty jättimäinen silppuri, työntyi edessämme olevalle tontille. Suuri ajoneuvo alkoi hävittää jalavametsikköä.

Samaan tapaan kuin minä olin tottunut leikkaamaan nurmikkoani, maataloustraktori tuhosi täysin jalavametsikön muuttaen sen nopeasti sahanpurupelloksi. Se poistui yhtä ilmoittamatta kuin oli saapunutkin jättäen meidät katsomaan talomme eteen äkkiä ilmaantunutta tyhjää tilaa. Jossakin vaiheessa yksi pojistamme kiinnitti huomiomme osoittamalla sormellaan keltaisen sahanpuruaukion keskelle.

”Mikä tuo on?” hän kysyi, kun kaikki käännyimme siihen suuntaan ja näimme pienen punaisen pisteen, joka erottui selvästi keltaisella pellolla. Kiinnostuneina kysyimme, halusiko joku käydä katsomassa, mikä outo ilmiö oli. Pian vapaaehtoisemme palasikin kädessään pieni punainen pallo. ”Mutta sehän on minun palloni!” huudahti yksi lapsista.

Vähän aiemmin eräs ystävä oli antanut meille pienen stressipallon, ja jonkin aikaa pojat olivat leikkineet sillä, kunnes eräänä päivänä se katosi metsään eikä sitä enää löydetty. Uskomatonta kyllä, pallo oli selvinnyt tuhoisasta hävitystyöstä, jonka se valtava maataloustraktori oli saanut aikaan. Joustavuutensa ansiosta pallo oli pysynyt lähes vapaana traktorin laitteiston otteesta. Pallo onnistui selviytymään, kun taas vahvat ja paksut puunrungot hävitettiin kokonaan. Ajattelin, miten usein elämän koettelemukset tulevat kohdallemme kuin se silppuri ja pitävät sydäntämme kärsimyksen ja murheen otteessa, kunnes ne miltei hävittävät meidät.

Sydän, joka on ylpeyden ja vihan kovettama,

Vanhin Alfredo L. Gessati

voi tuhoutua täysin. Lempeä ja nöyrä sydän, joka kestää elämän koettelemukset sävyisästi, selviytyy ja jatkaa taas toimintaa, vaikka siinä ehkä näkyykin taistelun merkkejä. Emme voi useinkaan nähdä kohtaamiemme koettelemusten tarkoitusta selvästi. Näemme vain, että unelmamme särkyvät, että petymme odotuksissamme ja uskoamme koetellaan.

Jaakobin pojalla Joosefilla olisi ollut monia

syitä lannistua ja olla vihainen Herralle, mutta hänen uskonsa ja sävyisyytensä hänen suhtautuessaan eteensä tuleviin koettelemuksiin valmistivat häntä palvelutehtävään, jonka Herra oli hänelle antanut. Emme näe selkeästi etukäteen, mitä Herralla on meidän varallemme, mutta voimme oppia meitä ennen eläneiden esimerkistä ja saada innoitusta heidän kokemuksistaan: vanhempien, opettajien sekä pyhien kirjoitusten suurten ihmisten ja profeettojen.

Elämän koettelemukset voivat viedä meidät lähes epätoivon partaalle. Eräänä elämänsä synkimpänä hetkenä, kun henkilökohtaiset kärsimykset ja kirkon kohtaama vaino näyttivät osoittavan, että kaikki oli menetetty, profeetta Joseph Smith kääntyi Herran puoleen koskettavassa rukouksessa: ”Oi Jumala, missä olet? – Kuinka kauan kätesi viipyy?” (OL 121:1–2.)

Kuinka monta kertaa me olemme tunteneet, että olemme eksyksissä ja hylättyjä? Joseph sai seuraavan vastauksen: ”Poikani, rauha olkoon sielullesi” (OL 121:7). Herra ei ryhtynyt välittömiin toimiin profeetan minkään erityisen odotuksen täyttämiseksi, mutta Hän lohdutti profeettaa ja antoi tälle yhden loistavimmista ilmoituksista Opissa ja liitoissa laajentaen tämän näkemystä pappeuden opista ja hallinnosta. Herra toimii usein tällä tavalla. Hän ei anna heti vastauksia rukouksiimme, mutta Hän valmistaa meitä kasvattamalla kärsivällisyyttämme ja laajentamalla näkemystämme Hänen suunnitelmastaan. Ja siten me saamme lohtua ja ennen pitkää opimme ymmärtämään kaiken tarkoituksen. ■

Rohkeana ja lujana uudenvuoden vietossa Jyväskylässä

Sari Laine

Tervetuloa konferenssiin. Ja mistäs seurakunnasta oletkaan. Löytyyhän se nimi täältä. Ja valvojakin on mukana. Hienoa. Ja sitten seuraavaksi valokuvaan ole hyvä.” Kutakuinkin näin jokainen nuorisokonferenssiin osallistuva otettiin vastaan Kuokkalan koululla Jyväskylässä uudenvuodenaattona. Valokuvaus tuotti vähän hämminkiä, siitä kun ei ollut varoitettu etukäteen. Valokuvat liitettiin osallistujien tunnustekorttiin, joita vilauteltiin enemmän tai vähemmän tunnollisesti aulainfossa.

Rautakaiteen (31.12.2009–2.1.2010) tapahtumapaikaksi oli valittu lähellä kaupungin keskustaa oleva Kuokkalan koulu. Nuoriso ei juurikaan mennyt konferenssikoulua ja läheistä urheiluhallia pidemmälle siitä huolimatta, että kaupungin keskustaan oli vain muutama kilometri. Siitä kiitos nuorille itselleen, todennäköisesti EFYille, mutta myöskin kipakalle pakkaselle. Sen sijaan Jyväskylän seurakuntalaisten pestautumista muun muassa aulavalvojiksi koulun läheisyys puolestaan helpotti.

Kuokkalan koulun rehtori, jolta lupa koulun tilojen käyttöön piti pyytää, osoittautui ”kirkkofaniksi”. Hän oli ollut aiemmin BYU:n urheilijoiden kanssa harjoitusleireillä ja luotti kokemustensa perusteella siihen, että nuoremme osaavat käyttäytyä hyvin. Ja luottamus säilyi edelleen. Jätimme jälkeemme myös jotain konkreettistakin hyvää, sillä palvelutempauksen aikana puhdistimme koulun auditorion penkit ja pöydät tuhruista ja töhryistä.

Konferenssipäivät aloitettiin yhdessä rukouksella ja ajatuksilla pyhistä kirjoituksista. Iltoihin Jyväskylän seurakunnan nuoret ja heidän johtajansa olivat valmistaneet audiovisuaaliset esitykset.

Jyväskylän kaupungin ruokapalvelu Kylän kattaus toimitti lämpimän ruoan koululle valmiina, yhdessä laaditun ruokalistan mukaisesti. Tarjoilusta vastasi joka päivä päivälliseen asti Kuokkalan koulun emäntä. Hänellä oli apunaan tiskissä ja

Ylinnä: Glögikin maistui

Juhlatanssiaistunnelmaa

linjaston täydennyksessä pääasiassa Jyväskylän seurakunnan jäseniä. Konferenssin alkupuolella nuoret eivät ihan selviytyneet heille lasketuista annosmääristä, mutta loppupuolella ei enää tarvinnut miettiä, minne ylimääräistä ruokaa vietäisiin.

Konferenssi aloitettiin yhdessä Tampereen vaaran nuorista vastaavan korkean neuvoston jäsenen Jouni Jäkön ja Tampereen vaaran johtajan Matti Joutenuksen johdattaessa nuoret konferenssin teemaan. Aloituskokouksessa esiintyi myös Tampereen vaaran Nuorten Naisten kuoro.

Torstai-illan diskon musiikista vastasi Jani Maljanen. Tanssiaisissa dj:n lisäksi nuoria tanssitti Jyväskylän nuorten bändi, jossa esiintyivät Teemu Hokkanen (kitara), Pihla Leppisaari (basso), Suvi-Sofia Kinnunen (kosketinsoitin), Martti Haavisto (rummut) ja Jonathan Jarvis (laulu ja kitara). Illan rockabilly-osuudesta huolehti puolestaan ”vähän varttuneempien veljien bändi”, jossa esiintyivät Petri Hokkanen (basso), Pekka Torpakko (kitara), Daniel Young (laulu ja kitara), Lauri Leppisaari (rummut) ja Joonas Leppisaari (kosketinsoitin).

Perjantain aamupäivän ohjelmassa olivat hengelliset luokat ja palvelutempaus. Puhtaan ja hyveellisen seurustelun saloihin johdatteli nuoria naisia

KONFERENSSIVALOKUVA: SIRPA JARVIS

Tampereen vaaran Nuorten Miesten johtokunnan neuvonantaja Timo Metsä-Tokila. Samasta teemasta nuorten miesten kanssa keskusteli puolestaan Tampereen vaaran Nuorten Naisten johtaja Jaana Suontausta. Auditorion kohennuksen lisäksi nuoret kävivät myös lähetyssaarnaajien luokassa.

Aamupäivällä oli aikuisillakin omaa ohjelmaa Tampereen vaaran johtajan Matti Joutenuksen alustaessa keskustelua nuorten kasvatuksesta vaimonsa Annen kanssa. Aika kului sutjakasti, minkä jälkeen moni aikuinen käytti hyväkseen vielä mahdollisuuden käydä ulkoilemassa ennen lounasta.

Koulun sali oli disko- ja tanssiaiskäytössä, joten perinteinen sählyturnaus käytiin Kuokkalan Granitin liikuntatiloissa. Tällä kertaa palkintopokaalista väänivät kättä tiukimmin Turku ja Espoo. Pokaali matkasi vuodeksi Turkuun. Oulu sijoittui kolmanneksi ja Jyväskylän joukkue neljänneksi. Joukkueita oli yhteensä seitsemän, mukana tyttöjä ja poikia.

Ne, jotka eivät olleet pelaamassa tai kannustamassa joukkueita Graniitissa, saattoivat pelata koululla lautapelejä. Ritva Hokkasen ja Anna-Maria Koiviston ohjauksessa kädentaitojen luokassa valmistui puolestaan hakaneula-helmi-koruja sekä pöytäkoristeita konferenssiteemasta ”Ole rohkea

Ylinnä: Tanssin lomassa nautittiin iltapalaa

Nuorten bändi: Teemu Hokkanen, Jonathan Jarvis, Suvi-Sofia Kinnunen ja Pihla Leppisaari

ja luja”. Musiikista kiinnostuneille oli tarjolla Krista Sirkan vetämä kuoroluokka sekä bändiluokka, jossa Petri Hokkanen ja Pekka Torpakko tutustuttivat kiinnostuneita äänentoistoon. Osallistujat pääsivät myös halutessaan kokeilemaan laulamista ja soittamista bändissä sekä treenaamaan miksausta käytännössä.

Lauantaiaamun seminaarikokous meni perinteisesti seurakuntien joukkueiden ottaessa mittaa siitä, mitä olivat syksyn aikana seminaarissa oppineet. Espoo vei jälleen kerran Moroni-patsaan vuodeksi mukanaan.

Todistuskokouksen alussa esiintyi konferenssi-kuoro, joka oli harjoitellut perjantaina iltapäivällä. Aivan ensimmäiseksi Juha Mikkola Helsingin vaaran johtokunnasta ja Markku Leirimaa lähetyshallituksesta puhuivat lyhyesti. Ennen nuorten todistuksia kuultiin vielä Jonathan Jarvisen ja Milla Aarnipuron musiikkiesitys.

Konferenssi päättyi perinteisesti halauksiin ja suunnitelmiin siitä, milloin ja missä nähdään seuraavaksi. Seuraavan kerran Rautakaide-kokemuksia ja -riemua päästään kartuttamaan Pietarsaaren piirissä. ■

Jyväskylän uudessa piispakunnassa toisen ja kolmannen polven kirkon jäseniä

Sari Laine

Haluan palvella ja auttaa ihmisiä elämään Kristuksen esimerkin mukaan. On myös tärkeää pysähtyä miettimään, mikä on oikeasti tärkeää elämässä. Itselleni merkityksellisiä asioita ovat perhe ja lähimmäisten huomioiminen”, Jyväskylän seurakuntakonferenssissa 18.4.2010 piispaksi hyväksytty Matti Kuosmanen toteaa. Hän korostaa myös, että on tärkeää raivata tilaa lähimmäisillemme yhtä hyvin sydämeen kuin almanakkaankin.

Piispa Kuosmanen (33 v) on kirkon jäsen kolmannessa polvessa. Kuusitoistavuotiaaksi asti hän asui lapsuudenperheensä kanssa Lappeenrannassa.

Vuonna 1993 seitsenlapsinen perhe muutti Boliviiaan. Hän palveli lähetystyössä Ruotsissa 1995–1997 ja kävi armeijan vasta sen jälkeen. Armeijalomillaan veli Kuosmanen nähtiinkin usein Jyväskylässä, jossa hänen tuleva vaimonsa Heidi (o.s. Patomo) opiskeli kemiaa. Vuonna 1999 pari vihittiin Tukholman temppelissä ja Kuosmaset asettuivat Jyväskylään. Perheeseen kuuluvat myös syksyllä 2010 koulunsa aloittavat kaksoset Emma ja Elias.

Piispa Kuosmanen on työskennellyt messu- ja tapahtumatuottajana siitä lähtien, kun valmistui tradenomiksi vuonna 2003. Hän suorittaa tällä hetkellä työn ohessa ylempää ammattikorkeakoulututkintoa.

Ennen piispaksi kutsumistaan veli Kuosmanen palveli vanhinten koorumin johtokunnassa ja seurakunnan kirjurina. Hän on ollut Jyväskylässä myös seurakunnan Nuorten Miesten johtaja sekä lähetystyönjohtaja.

Vuonna 2000 Tuomo Lampinen muutti perheineen syntymäkaupunkiinsa Jyväskylään pitkäaikaisesta kotikaupungistaan Kotkasta, jonne hänen lapsuudenperheensä löysi tiensä Oulun kautta. Paperi- ja selluteollisuuden laitteiden myyntitehtävissä

Piispa Matti Kuosmanen ja vaimonsa Heidi Kuosmanen sekä kaksoset Elias ja Emma.

Veli Lampinen palveli lähetystyössä Suomessa 1979–1981. Ennen piispakuntaan kutsumistaan hän oli Jyväskylän seurakunnan pyhäkoulun johtaja. Kotkassa hän toimi seurakunnanjohtajana 11 vuotta.

Uuden piispakunnan toinen neuvonantaja Janne Kurra on puolestaan syntynyt Tampereella. Hänen lapsuudenperheensä muutti Hankasalmele hänen aloittaessaan peruskoulun ja hän on kuulunut siitä lähtien Jyväskylän seurakuntaan. Veli Kurra opiskelee Jyväskylän yliopistossa fysiikkaa. Hän

on myös kirkon koululaitoksen sihteeri. Ennen uutta tehtäväänsä hän palveli pitkään Tampereen vaarnan korkeassa neuvostossa, jossa hänen vastuullaan ovat olleet niin opetus, lähetystyö kuin naimattomat aikuisetkin. Seurakunnassa veli Kurra toimi pyhäkoulun opettajana, kun hänet kutsuttiin piispakuntaan. Hän palveli lähetystyössä Englannissa 1991–1993.

Veli Kurra oli käymässä vanhempiensa luona Hankasalmele saadessaan puhelun, jossa hänet kutsuttiin uuteen tehtävään. ”Puhelin soi ja soi, itsepintaisesti, kunnes vastasin”, hän muistelee. Se lienee osa uuden piispakunnan työnkuvaa tulevien palvelusvuosien aikana. ■

50-vuotias Haaga

Outi Suominen

Helsingin 2. seurakunta, tutummin Haagan seurakunta, vietti 8.–9.5.2010 juhlia 50-vuotisen taipaileensa kunniaksi. Teemanäyttämö oli Seurakuntaperhe on kaikkia varten. Lauantai-iltana kuultiin iltamien merkeissä uutisia niin seurakunnan kuin seurakuntakeskuksenkin syntävaiheilta. Kiinnostavinta ja koskettavinta oli kuulla ”veteraanien” kertovan muistojaan noista vuosista ja nähdä kaitafilmi rakentamisajoilta. Illan aikana saatiin nauttia myös 1960-luvun musiikista,

Jyväskylän seurakunnan uusi piispakunta. Vasemmalta 1. neuvonantaja Tuomo Lampinen, piispa Matti Kuosmanen ja 2. neuvonantaja Janne Kurra.

toimiva vaimonsa Kaisan (o.s. Multamäki) kanssa Savonlinnassa vuonna 1987. Avioliitto sinetöitiin muutaman päivän vihkimisen jälkeen Tukholman temppelissä, koska tuolloin ei vielä ollut lupaa vihkiä suomalaisia Ruotsissa. Perheessä on seitsemän lasta. Esikoinen Esa-Matti (21 v) aloitti lähetystyön Ruotsissa heinäkuussa. Muut perheen lapset Milla (19 v), Hanna-Martta (17 v), Kerttu (14 v), Onni (11 v), Niilo (7 v) ja Aune-Helena (6 v) asuvat vielä kotona.

VALOKUVA: CHRISTINE LEHTO

”Mä lehden luin” – toimittajat lukivat uutispätkiä 60-luvun lehdistä mm. kappelin rakentamisvaiheista.

60-luvun musiikkiin liittyi nuorten tanssiesitys. Nina Leppänen, Salla Tolonen, Päivi Hutukka, Sakari Lapinsuo, Elisa Koponen ja Eeva-Maria Hänninen.

Entiset piispat Esko Lehtinen ja Seppo Heinilä tukijoukkoineen (Kaija Hlinovski, Ari Suominen, Outi Suominen, Inkeri Havu ja Eeva-Maria Hänninen) leikkimielisessä tietokilpailussa.

uutispätkistä, leikkimielisestä tietokilpailusta, maukkaasta ruoasta ja pirteästä koristelusta. Eriyiskiihtöksen kaikesta siitä ansaitsee seurakunnan toimintakomitea (Tapio Matilainen, Ulla Lehtinen ja Isabell Junkkari), joka oli illan ideoinut ja toteuttanut. Oli mukavaa nähdä vanhoja ystäviä ja

Heini Alsio haastattelemassa seurakunnan pioneeri-jäseniä: Anneli Topelius, Eila Simpanen, Eila Repo ja Mikko Repo.

muistella yhteisiä kokemuksia.

Sunnuntain erityissakramenttikokouksessa saimme kuulla entisiä seurakunnanjohtajia ja piispoja sekä yhtä seurakunnassa kasvanutta sisarta. Yhteisenä sanomana oli kiitollisuus ajasta, jonka kukin sai palvella seurakuntaa, ja monet muistot, jotka tuolta ajalta ovat jääneet mieleen. Unohtumattomaksi kokouksen teki myös se, että seurakunta sai uuden piispakunnan.

Sakramenttikokousta seurasi hengellisen musiikin matinea, jonka ohjelman oli koostanut Noora Holopainen. Siellä kuultiin niin yksin-, kaksin- kuin kuorolauluakin sekä viulu- ja pianoesityksiä. Ja matinean jälkeen saimme jäädä nauttimaan jälleen tarjoilusta ja seurustelusta. Haagan viihtyisä ja kotoisa seurakuntaperhe sai arvoisensa juhlat. ■

Helsingin 2. seurakunnan historiaa

Ville-Matti Karumo

Helsingin seurakunta, joka toimi Neitsytpolulla, jaettiin ensimmäisen kerran toukokuussa 1960. Silloin muodostettiin uusi Haagan seurakunta. Uudesta seurakunnan johtokunnasta on kuva Valkeus-lehden numerossa 10/1960. Tuohon aikaan seurakunnan johtajan tittelinä oli seurakunnan presidentti. Seurakunnan nimeksi tuli vuonna 1965 Pohjois-Helsingin seurakunta ja lokakuussa 1977 Helsingin vaarnan perustamisen yhteydessä nimeksi tuli Helsingin 2. seurakunta.

50-VUOTISJUHLIEN VALOKUVA: LAURA KARUMO

VALOKUVA: CHRISTINE LEHTO

Uuden Haagan seurakunnan tärkeimpänä ja suurimpana tehtävänä oli oman seurakuntakeskuksen rakentaminen talkootöinä. Monivuotisen urakan jälkeen Haagan seurakuntakeskus valmistui ja Valkeus-lehden numeron 9/1965 artikkelissa ”Haagan kappeli ja seurakuntatalon avajaisilaisuus” kerrotaan tapahtumasta mm. seuraavaa:

”Sunnuntaina 26.9. vietettiin Haagassa kappeli- ja seurakuntakeskuksen avajaisjuhlaa. Tilaisuuteen oli saapunut n. 400 henkilöä, joista runsaasti puolet ei-jäseniä. Haagan eli nykyisen Pohjois-Helsingin seurakunnan jäsenet olivat kutsuneet tuttaviaan ja ympäristön ihmisiä tilaisuuteen käyttäen tässä kutsukortteja sekä 8000:een lähiympäristön kotiin jaettava ’Haagan MAP-viestiä’. Tässä lehdessä kerrottiin kappelitalon valmistumisesta, annettiin tietoja rakennuksesta ja kerrottiin, että se oli tehty kaikilta mahdollisilta työvaiheiltaan talkootyönä. Lehdessä oli myös artikkeleita myöhempien aikojen pyhien opista ja siinä kerrottiin Joseph Smithistä, ensimmäisestä mormoniprofeetasta.

Rakennukseen kuuluu kappeli ja juhlasali, jotka voidaan yhdistää toisiinsa avaamalla suuri paljiovi. Siipiosassa on viisi luokkahuonetta, toimisto ja keittiö. Kellarissa on säilytystiloja ja pommitusuoja. Kerrosala on 681m². Rakennuksen vierellä kohoava torni on 16 m korkea. Rakennuksen on piirtänyt arkkitehti Heikki Tegelman. Hän oli läsnä avajaisilaisuudessa. Vastaavana rakennusmestarina toimi S. L. Martikainen.

Kirkon rakentajat tekivät rakennuksen hyväksi 20 300 työtuntia, muut jäsenet 15 400 työtuntia eli yhteensä 35 700 työtuntia oli palkattoman työvoiman osuus rakennuksessa. Jäsenten osuus ei kuitenkaan vielä täysin riittänyt siihen, että rakennus olisi voitu vihkiä, mutta se tapahtunee vuoden tai kahden kuluttua.

Alkulaulun jälkeen rukouksen piti seurakunnan

presidenttikunnan toinen neuvonantaja Mikko Repo. Seurakunnan presidentti Mikko Kaikkonen lausui vieraat tervetulleiksi ja mainitsi mm., että rakennusta voidaan tietyin ehdoin käyttää myös muihin kuin kirkon tilaisuuksiin. Ensimmäisen vanhinten koorumin presidentti Einar Ambler kertoi rakennusvaiheista ja erikoisesti veli Carl Johanssonin osuudesta niihin. Veli Amblerin

Valkeus 9/1965: ”Kuten lukijat tietänevät, Helsingissä on nyt kaksi seurakuntaa, Helsingin ja Haagan seurakunnat. Yllä kuva Haagan seurakunnan presidenttikunnasta, vas. I neuvonantaja Viljo Rasimo, seurakunnan presidentti Bertel Ståhl ja II neuvonantaja Mikko Kaikkonen.”

tehtävänä oli rakennusvaiheen aikana toimia rakennusvalvojan ja jäsenten välisenä yhdysmiehenä kutsuttaessa jäseniä talkootöihin.

Veli Amblerin jälkeen puhui veli Carl Johansson, joka oli tullut Bergenistä asti tilaisuuteen yhdessä sisar Johanssonin ja heidän lastensa Cherie’n ja Kimin kanssa. Seurakuntalaiset kustansivat puolet heidän matkakuluistaan. Veli Johansson oli se rakennusvalvojista, joka kaikkein kauimmin oli Haagassa, vaikka rakennuksen valmistumisvaiheessa valvojana olikin Elmer Kähkönen.

Loppulauluna laulettiin ’Suomalainen rukous’ ja loppurukouksen piti seurakunnan presidenttikunnan ensimmäinen neuvonantaja Tuomo Anttila.

Kokouksen päätyttyä osa yleisöstä jäi kappeliin odottamaan filmin ’Ihmisen onnenetsintä’ esittämistä. Väliovi juhlasaliin suljettiin ja siellä toinen osa yleisöstä nautti Apuyhdistyksen järjestämästä tarjoilusta. Filmin päätyttyä se esitettiin toistamiseen niille, jotka eivät mahtuneet ensimmäiseen näytökseen ja näytöksestä poistuvat siirtyivät juhlasaliin.

Lähetyssaarnaajat saivat tilaisuuden yhteydessä lukuisia osoitteita ihmisiltä, jotka halusivat kuulla lisää mormoneista.”

Vuonna 1989 järjestettiin pääkaupunkiseudun seurakuntien rajat uudelleen ja perustettiin Espoon seurakunta, jolloin mm. espoolaiset jäsenet siirtyivät Haagasta uuteen seurakuntaan.

Seurakunnanjohtajat:

Bertel Ståhl, Erkki Simpanen, Mikko Kaikkonen, Fritz Mäkinen, Pertti Nousiainen, Eero Ahola, Toimi Leppänen, Mikko Repo, Matti Tammi, Pertti Vorimo ja Tauno Savolainen

Piispat

10.1977–03.1983	Esko Lehtinen
03.1983–09.1987	Seppo Heinilä
09.1987–01.1991	Tuomo Anttila
01.1991–12.1996	Juha Lehtinen
12.1996–03.1999	Ville-Matti Karumo
03.1999–01.2006	Vesa Linnanen
01.2006–05.2010	Ossi Kariluoma
05.2010–	Lasse Holopainen ■

Helsingin 2. seurakunnan uusi piispakunta

Heini Alsio

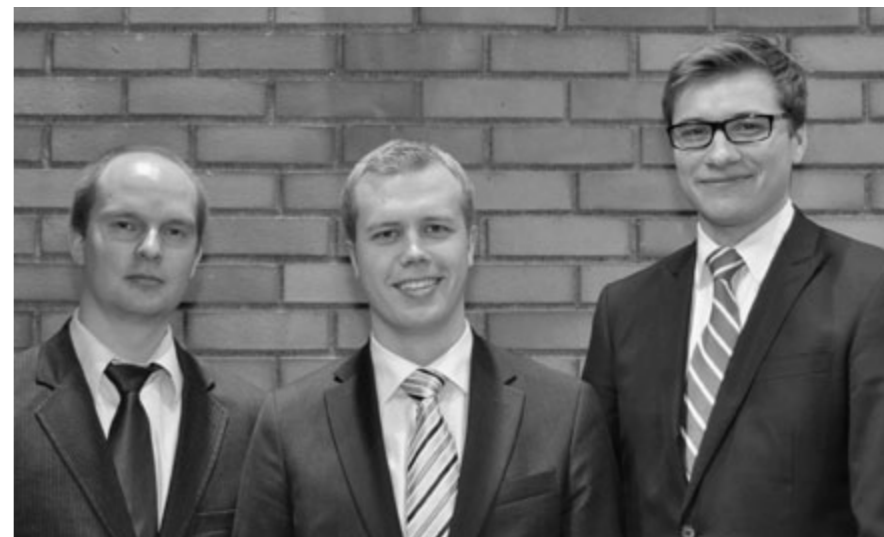
Helsingin 2. seurakunta sai 50-vuotisjuhlakokouksessa uuden piispakunnan. Tuore piispakunta on nuori ja innokas. Herran avulla ja seurakunnan tuella he aloittavat seurakunnan johtamisen luottavaisin mielin.

Piispa Holopainen on Ruotsissa syntynyt, Jyväskylän kupeessa kasvanut ja Espooseen lopulta päätyneet nuori mies. Perheeseen kuuluu vaimo Noora. Ammatiltaan piispa Holopainen on lakimies ja työskentelee asianajotoimistossa Helsingissä. Piispa Holopainen palveli lähetystyössä Ruotsissa vuosittuhannen alussa, jonka jälkeen hän muutti opintojen perässä pääkaupunkiseudulle ja Helsingin 2. seurakuntaan. Seurakunnan piispakunnassa hän on ehtinyt palvella jo useamman vuoden.

Sami Koponen on piispan ensimmäinen neuvonantaja. Hän on kotoisin Turusta ja Koposten veljessarjan kuopus. Muutama vuosi sitten opiskelu toi veli Koposen Helsinkiin ja Helsingin 2.

seurakuntaan. Perheeseen kuuluu vaimo Saara. Veli Koponen opiskelee Taideteollisessa korkeakoulussa teollista muotoilua. Hän palveli lähetystyössä Englannissa Birminghamin lähetyksentällä. Seurakunnassa hän on palvellut mm. vanhinten koorumin johtajana.

Jonni Junkkari on piispan toinen neuvonantaja ja kiireinen perheenisä. Hän on alun perin Helsingin 1. seurakunnasta, mutta monien vaiheiden jälkeen päätenyt Helsingin 2. seurakuntaan. Perheeseen kuuluvat vaimo Isabell ja tyttäret Fé ja Cecilia. Veli Junkkari halusi pienenä poliisiksi, mutta opiskelu BYU:ssa vei miehen liike-elämään. Nykyisin hän työskentelee Vaisalassa konsernin liiketoiminnan kehityksessä. Veli Junkkari palveli lähetystyössä New York Cityssä Yhdysvalloissa. Helsingin 2. seurakunnassa hän on palvellut mm.

Helsingin 2. seurakunnan uusi piispakunta: 2. neuvonantaja Jonni Junkkari, piispa Lasse Holopainen ja 1. neuvonantaja Sami Koponen.

talouskirjurina ja nuorten aikuisten pyhäkoulun opettajana.

Kun kysyin tuoreelta piispalta, mihin suuntaan seurakuntaa johdetaan seuraavien vuosien aikana, hän kertoi, että vaarnan tavoitteiden toteuttaminen on myös Helsingin 2. seurakunnan tärkein tavoite.

Piispalle on aina ollut hyvin tärkeää se, että seurakuntaa voi todella hyvällä omallatunolla nimittää perheeksi. Seurakunnan ykseyden vahvistaminen entisestään onkin piispakunnalle tavoittelemisen arvoinen asia tulevina vuosina. ■

Artikkeleiden lähettäminen *Liahonan* kotimaansivuille

Tammikuun 2010 numerosta alkaen on kotimaansivujen ulkoasu muuttunut ja uutisten lisäksi sivuilla kerrotaan evankeliumin vaikutuksista jäsenten elämään.

Sivut sisältävät lyhyitä artikkeleita seuraavissa osioissa:

Paikallisia uutisia -osiossa pyritään julkaisemaan useita, mutta melko lyhyitä uutisartikkeleita kirkon eri tapahtumista. Kotimaansivuilla voidaan julkaista vaarnojen, piirien ja seurakuntien tapahtumien lisäksi myös kirkkoon ja jäseniin liittyviä yleistä mielenkiintoa herättäviä artikkeleita. Runoja tai muita vastaavia kirjoituksia ei kuitenkaan julkaista paitsi osana laajempaa artikkelia. Artikkelit voi olla myös vain pelkkä valokuva ja siihen liittyvä muutama lauseen kuvateksti. Artikkeliehdotukset uutis-osioon tulee lähettää kotimaansivujen toimittajalle viimeistään neljä viikkoa tapahtuman jälkeen.

Jäsenten kertomaa -osiossa julkaistaan artikkeleita, joissa keskitytään johonkin ongelmaan, jonka kyseinen henkilö on voinut ratkaista evankeliumin mukaisella elämällä, tai johonkin tapahtumaan, joka opettaa tärkeää evankeliumin periaatetta. Nämä ovat kirjoittajien omakohtaisia kokemuksia. Artikkelin pituus enintään 300 sanaa.

Mistä tiedän -osiossa jäsenet kertovat kääntymisestäään ja siitä, kuinka he ovat saaneet todistuksen evankeliumin totuudesta. Mikä johti siihen? Miten se tapahtui? Millainen kokemus se oli? Miten se on vaikuttanut kirjoittajaan? Nämä ovat kirjoittajien omakohtaisia kokemuksia. Artikkelin pituus noin 200–400 sanaa.

Lempikohtani pyhissä kirjoituksissa -osiossa nuoret jäsenet kertovat, mikä on heidän lempikohtansa pyhissä kirjoituksissa ja miksi he pitävät tästä kohdasta. Artikkelin pituus enintään 250 sanaa.

Kuin Jeesus mä olla tahdon -osiossa lapset kertovat jostakin Alkeisyhdistyksen Evankeliumin tasovaatimukseni -kohdan mukaisesta kokemuksesta.

Artikkelin pituus enintään 100 sanaa.

Lukijapostia -osiossa lukijat antavat palautetta Liahonasta tai kotimaan sivuista. Pituus enintään 100 sanaa.

Verkossa -osiossa julkaistaan kirkon virallisen suomenkielisen verkkosivuston www.mormonit.fi sisältöön liittyviä vinkkejä.

Toivomme jäsenten vaikuttavan entistä enemmän sivujen sisältöön lähettämällä näihin osioihin soveltuvia artikkeliehdotuksia kotimaan sivujen toimittajalle. Kotimaan sivujen artikkeleihin on edelleenkin käytettävissä kokonaisuudessaan 8 sivua. Kaikkia osioita ei välttämättä julkaista joka numerossa.

Artikkeliehdotukset voi lähettää osoitteella mirkku.karumo@kolumbus.fi tai postitse osoitteella Mirkku Karumo, Keltarousku 4, 02730 Espoo.

Valokuvien tulee olla tasovaatimusten mukaisia ja hyvälaatuisia. Kuvat voivat olla sähköisessä muodossa korkealla resoluutiolla mieluiten jpg-muodossa.

Toimituksesta materiaalit lähtevät painoon kunkin kuukauden alussa kolme kuukautta ennen julkaisukuukautta. Yleiskonferenssinumerot ilmestyvät touko- ja marraskuussa, jolloin ei julkaista kotimaansivuja. ■

Lähetystyön aloittaneita

Nikke Karjalainen Espoon 2. seurakunnasta aloitti lähetystyön maaliskuussa 2010 Lontoon eteläisellä lähetyskentällä Englannissa.